

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 29. Mt. XVIII

Liepos-July 16, 1938

LTSK valst
respublikas
biblioteka

VI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

LEKCIJA

Rpm. 6, 3—11

AR Jūs žinote, kad mes visi, kurie esame krikštu artimiausiai suvienyti su Jėzumi Kristumi, krikštu dalyvaujame jo mirtyje? Nes krikštu, kuriuo dalyvaujame mirtyje, mes esame draug su juo palaidoti, kad, kaip Kristus kėlėsi iš numirusių per Tėvo garbę, taip ir mes gyventumėm naują gyvenimu. Nes jei mes suaugome su juo jo mirties panašumu, taip pat būsime ir prisikėlime. Mes juk žinome, jog senasis mūsų žmogus yra draug prikaltas ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodėmingas kūnas ir kad mes daugiau nebevergautumėm nuodėmei. Nes, kas mirė, tas yra paliuosuotas nuo nuodėmės. O jei mes numirėme su Kristumi, tai mes tikime, kad taip pat draug su Kristumi būsime gyvi. Mes žinome, kad Kristus, atsikėlęs iš numirusių, jau nebemiršta; mirtis ant jo daugiau nebeviešpatauja. Nes kad jis mirė dėl nuodėmės, tai mirė vieną kartą; kad gi yra gyvas, tai gyvas Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, gyvais gi Dievui vienybėje su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

EVANGELIJA

Mork. 8, 1—9

ANUO metu esant didelei miniai su Jėzumi ir neturint ko valgyti, jis pasivadinęs mokytinius jiems tarė: Gaila man minios, nes štai jau tris dienas jie pasilieka prie manęs ir neturi ko valgyti. Jei aš paleisiu juos į jų namus nevalgiusius, jie apalps kelyje, nes kaikurie iš jų yra atėję iš tolo. Jo mokytiniai jam atsakė: Iš kur galės kas nors imti čia tyruose duonos jiems pavalgydinti? Jis juos paklausė: Kiek turite duonos kepalų? Jie atsakė: Septynis. Tuomet jis liepė miniai atsisėsti ant žemės. Paėmęs septynis duonos kepalus, jis dėkojo, laužė ir davė savo mokytiniais išdėstyti, ir jie išdėstė ties minia. Jie turėjo taip pat nedaug žuvelių; ir jas jis palaimino ir liepė išdėstyti. Jie valgė ir privalgė. Paskui jie dar pririnko, kas buvo likę trupinių, septynias pintines. Valgiusiųjų buvo apie keturis tūkstančius, ir jis juos paleido.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Tešinys)

XIII.

R. K. Bažnyčios Sąstatas (Sudėtis)

ŽODIS “Katalikiškoji Bažnyčia”, apie kurią mes kalbame ir toliau kalbėsime šituose pasiskaitymuose, lietuvių ausiai skamba kažkaip keistai, svetimai, ko dėliai nėra ko taip ir nustebti, kadangi šis žodis yra ne lietuviškas, bet lenkiškas: “božnica”, t. y. dievnamis. Mat, Jogailai ir Vytautui apkrikštijus Lietuvą, lietuvius mokydavo tikybos dėsnių dvasininkai lenkai, o ne lietuviai, kadangi anuomet lietuviai savų dvasininkų ir neturėjo, o lenkai, žinoma, ir pasistengė lenkinti ir primesti savus žodžius lietuviams. Šis apibrėžimas (pavadinimas) yra

netinkamas; tačiau, kadangi šitoksai pavadinimas vartojama jau daugiau kaip penketas šimtmečių, tai būtų jau nebeapatogu jis keisti kitu žodžiu. Taigi esame priversti ir toliau šį žodį vartoti.

Tiksliu būtų buvę pavadinti, kaip kad šv. Paulius, ar šv. Augustinas vadina Katalikų Bažnyčią, būtent: “Ecclesia” (eklezija). Tai žodis, imtas iš graikų žodžio “ekkalein”, kurs reiškia “pašaukti”; o “ecclesia” reiškia per malonę pašauktųjų žmonių bendruomenę (draugovę); gi žydų bažnyčia, arba “sinagoga”, reiškia aštrių įstatymų krūvon suvarytųjų žmonių bendruomenę.

R. K. Mokinančios Bažnyčios Uždavinys

Jėzus, gyvendamas čia ant žemės, atliko trejopas pareigas, būtent: mokytojo, kunigo ir ganytojo.

Įsiskaitydami į žydų (izraelitų) bėgimo iš Aigipto, o ypač jų perėjimą per Raudonąją Jūrą įvyki, mes pastebime didelį panašumą tarp bėgančiųjų iš Aigipto žydų ir Romos katalikų.

Viena žydų dalis jau laimingai perėjo jūrą ir ilsisi saugioje vietoje; antroji dalis ant jūros dugno jau nebetoli nuo saugaus jūros kranto, tačiau, dar nepasiekė jo; o trečiajai daliai, stovinčiai dar šiapus jūros, grėsia dar didelis pavojus iš besivejančių juos aigiptiečių su žiauriuoju faraonu priešaky.

Ir mes katalikai esame panašūs žydams, išbėgusiems iš Aigipto vergijos ir besiskubinantiesiems į Žadėtąją žemę. Ir mes esame čia pakeleiviai, kurie, išsivadavę iš piktosios dvasios vergijos, keliaujame į amžinąją, žadėtąją mums laimės žemę, dangų, "Nes čia mes neturime pasiliekančio miesto, bet ieškome būsiņnojo". (Žyd. 13, 14). Kaip kad anie žydai buvo sudarę vieną tautą, vieną šeimą, nenutraukdami ryšių tarp savęs; taip lygiai ir mūsų kai kurie jau yra pasiekę laimės, vietą, būtent: "šventieji", esantieji jau danguje; kiti jau yra pakeliui, nebetoli nuo laimės kranto, t. y. skaistykloje esančios sielos (vėlės); tretii, pagaliau, tik pradeda keliuonę, pilną pavojų ir kliūčių — tai esame mes krikščionys katalikai, gyvenantieji ant žemės ir kovojantieji dėl savo amžinosios laimės, besigrąmdami su įvairiais, užstojančiais mums kelią laimėn priešais. Tačiau, mes visi, t. y. šventieji danguje, ir kenčiantieji skaistyklos skausmus, ir dar čia kovojantieji dėl laimės sudarome vieną ir tą pačią didelę šeimą, vieną ir tą pačią Dievo, arba Dangaus karalystę, nenutraukdami ryšių kits su kitu. "Taigi, jūs nebesate jau svetimi ir atėjūnai; jūs esate piliečiai drauge su šventaisiais ir Dievo įnamiai". (Ef. 2, 19). Kadangi esame Jėzaus kūno sąnariai, kadangi kiekvienas sąnarys priklauso kūnui, kol jis yra neatkirstas nuo jo, tai, ir mes, kol būsime sveiki, neatkirsti mirtinosios naodėmės nuo Jėzaus kūno, visados priklausysime Jam, čia ant žemės. Iš tai ir susidaro tie glaudūs ryšiai tarp šventųjų danguje, skaistykloje ar mes būsime danguje, ar skaistykloje, ar esančiųjų, ir ant žemės gyvenančiųjų lygiai taip, kaip kad kūno sveiki nariai nenutraukia tarpusave ryšių, bet kits kitam pagelbsti atlikti savo uždavinį.

Taigi ir Romos Katalikų Bažnyčia, tas mistinis Jėzaus kūnas, susideda iš "Džiūgančios Bažnyčios", t. y. šventųjų danguje, iš "Kenčiančios Bažnyčios," t. y. skaistykloj kentančiųjų sielų ir, pagaliau, iš "Kovojančios Bažnyčios", t. y. gyvenančiųjų žemėje. Visos šios trys Bažnyčios sudaro vieną ir tą pačią Romos Katalikų Bažnyčią, aną "Dievo karalystę", kurią įsteigė pats Jėzas.

"Kovojančioji Bažnyčia" susideda iš daugybės narių, kurie, tačiau, turi ne vienodas teises, būtent: vieni jų, "dvasininkai" yra gavę iš Jėzaus galios mokyti kitus, ko dėliai ir vadinasi "Mokinančioji Bažnyčia", o kiti priedermę klausyti dvasininkų, ko dėliai ir vadinasi "Klausančioji Bažnyčia".

"Pamokinančiąją Bažnyčią" sudaro popiežius, vyskupai ir kunigai; gi "Klausančiąją" tikinčioji visuomenė.

Žodis "popiežius" irgi ne lietuviškas. Jis imtas iš lenkų kalbos "papierz", o lenkai pasiskolino jį iš lotynų kalbos "papa", kas reiškia "tėvas".

Žodis "vyskupas" yra imtas iš lenkų žodžio "biskup", o vėl šis — iš graikų žodžio "episkopos", kurs reiškia tą patį, ką ir "užvaižda". Lotyniškai vyskupas vadinasi "pontifex", t. y. taisytojas takų, kelių, tiltų, kadangi jis turi pareigos vesti žmones išganymo takais, pratiesti tiltą nuo žemės iki dangaus, pripildyti kelių duburkius.

Žodis "kunigas" tai jau tikrai lietuviškas žodis ir reiškia tą patį, ką ir "kunigaikštis". Ir šis parodo mums, kaip aukštai seniau gerbta kunigai, kad jie net ir su kunigaikščiais lyginta.

Graikiškai kunigas vadinama "presbiter", t. y. vyresnysis, o lotyniškai "sacerdos", t. y. suteikiąs šventumo.

Kunigai patys iš savęs neturi galios mokyti; jie gauna ją iš savo vyskupo. Šitokia pasiuntinybė, kurią vyskupai duoda kunigams, vadinasi "jurisdikeija", t. y. teisė veikti. Taigi, kunigai priklauso "Mokinančiai Bažnyčiai", tačiau, ne per pašventinimą kuniguos, bet gaudami iš vyskupo bažnytinę pasiuntinybę, kurią vyskupas savo nuožiūra turi galios ir vėl atimti iš kunigo.

Šitokia tai yra R. K. Bažnyčios sąstata, arba sudėtis.

Per trejus savo čia gyvenimo paskutinius metus žydas po visą žydų žemę mokydavo, supažindindamas juos su tais keliais, kurie turėjo privesti juos prie amžinosios laimės, ir tai mokydavo ne kaip paprastasis koks mokytojas, bet kaip Dievo Sūnus, dangiškojo Tėvo siųstas žmonėms apšviesti ir jiems atpirkti iš piktosios dvasios vergijos, kurion žmonija pakliuvo, prasižengdama Dievui savo nepaklusnumu ir puikybe.

Kaipo aukščiausias kunigas, Jis dalinėjo savo malones, laimindamas vaikučius, tuos busiančius veiklius Dangaus Karalystės piliečius, gydydamas ligonis, atleisdamas nuodėmes nusidėjėliams, prikeldamas iš numirėlių nabašnikus, įsteigdamas Švenčiausiąjį Sakramentą ir visa tai užantspauduodamas mirtimi ant kryžiaus, kuo Jis buvo atlaikęs pirmąsias šv. Mišias.

Kaipo aukščiausias Valdovas ir Ganytojas, Jis įsteigia savo regimąją karalystę, duodamas savo įsakymus savo išrinktiesiems valdininkams, išsiuntinėdamas juos skelbtų mokslo po Palestinos žemę, bausdamas juos.

Kadangi Jėzus dėl tam tikrų savo sumetimų neparorėjo ilgiau regimai pasilikti ant žemės, o norėjo, kad Jojo mokslas ir išganyto darbas ir toliau būtų varomas, tai Jis tą savo trejopą valdžią: mokytojo, kunigo ir ganytojo, perduoda Apaštalams ir jų įpėdinams.

Jis juos įgalioja mokyti visus žmones, sakdamas, kaip pirma minėjome: „Eikite po visą pasaulį, ir mokykite visas tautas...“ (Mat. 28, 19).

Suteikia jiems kunigiškos galios, įgaliodamas juos tir liepdamas laikyti šv. Mišias: „Tai darykite mane atminti“ (Luk. 20, 19); atleisti nuodėmes: „Kam nuodėmes atleisite, tam bus atleistos, kam sulaikysite, bus jos sulaikytos“ (Jon. 20, 23), įsakdamas iškėjusius krikštyti: „Krikštydami juos...“ (Mat. 28, 19).

Pagaliau Jis įgalioja ganytojauti, t. y. valdyti ir bausti: „Jei jis ir jų neklausytų, pasakyk Bažnyčiai; jei jis neklausytų ir Bažnyčios, tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas. Iš tikrųjų, sakau jums, ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje“ (Mat. 18, 17).

Galima būtų čia nurodyti daug panašių

žodžių, iš kurių aiškiausiai matosi, jog Kristus tikrai yra Bažnyčią įgaliojęs užimti Jojo vietą čia ant žemės; tačiau, bus gana ir čia nurodytųjų.

Ne vienas gali čia man prikišti: Gi Kristus yra suteikęs galios Apaštalams o ne popiežiui, vyskupams, ar kunigams, apie kuriuos Jis nieko nekalba.

Ne vienas nebūtų uždavęs šitokio klausimo, jei būtų pripratęs savo žodžius apmąstyti, prieš prikašiodamas. Nugy, įsigilinkime! Kristus norėjo ir nori, kad Jojo mokslas būtų platinamas po visą pasaulį ne vieną kokį laikotarpį, bet iki pasaulio pabaigai. Ar taip? — Taip, turi atsakyti. Ar Apaštalai mirė, ar ne? — Kaip gi bus nemirę?! Mirė. Tas kasgi turėjo skelbti Jėzaus mokslą ir dalinėti Jojo malones? ar gyvi, ar numirėliai? Jis yra pasakęs Apaštalams: „O aš esu su jumis iki pasaulio baigai“ (Mat. 20). Kaipgi Jis gali būti su jais ant žemės, kad jų jau nebėra ant žemės?. Tai darosi jau aišku, jog Jėzus šitaip kalbėdamas turėjo omenyje ne vien tik Apaštalus, bet ir jų įpėdinius, kadangi kitoniškai Jėzus būtų neišmintingas! Apie mane ir apie tave galima pasakyti, kad mes esame kvailiai, bet ne apie Jėzų Kristų, Dievo Sūnų, patį Dievą! Tai būtų didžiausioji blevyzga!

Taigi, Jėzaus įgaliojami R. K. Bažnyčia ir skelbia Jėzaus mokslą, per pamokslus per ganytojiškuosius laiškus, kaip kad Epangelistai ir Apaštalai, per mokyklas.

Dalija žmonėms Jėzaus mums pelnytas malones, laikydama šventąsias Mišias, suteikdama šventuosius Sakramentus, laimindama, švesdama, laikydama pamaldas — žodžiu — atlikdama kunigiškąsias pareigas.

Pagaliau ganytojauja, paskelbdama savo įsakymus, tvarkydama Bažnyčios reikalus, siuntinėdama misijonierius, drausdama (pavyzdžiui kaipurias knygas skaityti, priklausyti kaipurioms draugovėms ir t. p.), uždėdama kaipurias bausmes už prasikaltimus (ekskomunika, arba išmetimu iš Bažnyčios narių).

Trumpai kalbant R. K. Bažnyčia, Jėzui paliepus, toliau varo tą darbą, kurį čia pradėjo Jėzus, t. y. Jėzaus paliktomis priemonėmis veda žmones į laimę, kuriai žmonija yra sukurta.

Roderick MacEachen, D. D.

Vertė Kun. A. T. (Samata)

RELIGIJA IR MEILĖ

(Tęsinys)

Dogma ir Meilė

VISOSE dogmose matosi išreiškimas Dievo meilės dėl mūsų. Tai yra tiesos dieviniai apreiškimas dėl mūsų, kad jų šviesoje galėtume apturėti galutiną mūsų tikslą ir paskyrimą. Tai buvo begalinė Dievo meilė dėl mūsų, kurios meilės pažadinimu Dievas mums apreiškė dieviškąsias Savo tiesas. Kas link to dievinio apreiškimo Išganytojas yra pareiškęs: “Palaimintos gi jūsų akys, nes mato, ir jūsų ausys, nes girdi. Nes, iš tikrųjų, sakau jums, daug pranašų ir teisingųjų geidė matyti, ką jūs matote, ir nematė, ir girdėti, ką jūs girdite, ir negirdėjo” (Mat. XIII, 16-17). Tai visa mes girdime ir matome Bažnyčios dogmose.

Dievo esimo dogma mums apsakė apie Dangiškąjį mūsų Tėvą, Kurs mus myli begaline meile. Irgi apsakė mums apie Dangaus ir žemės ir visų daiktų Sutvėrėją, Kuris mus myli meile dar jautresne negu motinos meilė. “Ar gali”, — Jis sako, — “kad moteriškė užmirštų savo kūdikėlį, kad nesušmiltų ant jos iščios sūnaus? Ir norint jį užmirštų, aš neužmiršiu tavęs” (Iz. XLIX, 15).

Švenčiausios Trejybės dogma dar padaugina šitą meilę. Trys Dieviniai Asmens, kiekvienas skirtingas nuo kito, tačiau — lygūs pačioje substancijoje, mus myli amžinąja meile. Dievo Sūnus yra žmonijos Atpirkėjas. Toji tiesa mums apreiškia Dievo meilės didingumą. “Nes taip Dievas numylėjo pasaulį, jog davė viengimį Savo Sūnų, kad kiekvienas, kurs į Jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą” (Jon. III, 16). Įsikūnijimo doktrina mums apreiškia Dievą-Žmogų, Kurs gyvena ir kentėjo, ir mirė iš meilės dėl mūsų. “Niekas neturi didesnės meilės, kaip ta, kad kas guldo savo gyvybę už savo prietelius... Jus aš pavadinau prieteliais, nes pasakiau jums visa, ką tik esu girdėjęs iš Savo Tėvo” (Jon. XV, 13-15). Kristaus Motinos Nekaltojo Prasidėjimo dogma mums duoda motinos meilę, kuri yra beveik dievinė. Mūsų giminės moteriškė, pagal

minimą doktriną, tapusi apsaugota nuo pirm gimės nuodėmės sutepimo, patampa motina Dievo Sūnaus Jo Įsikūnijime. Galop, nuo Kryžiaus, Dievinis mūsų Išganytojas paveda Ją mums į mūsų motiną, kad per Jos užtarymą, motiniškoji meilė prisidėtų prie dievinės Jo meilės dėl mūsų.

Dievas Šventoji Dvasia, kaip dogma išdėsto, yra tai trečiasis Švenčiausios Trejybės asmuo. Šventoji Dvasia yra Palaimintojas, Suramintojas, Tiesos Dvasia, Meilės Dvasia. Iš dievinės Jo meilės dėl mūsų, dogma mokina, Dievas Šventoji Dvasia pribūna apsigyventi mumyse. Šv. Povilas sako: “Dievo meilė mūsų širdyse išlieta Šventosios Dvasios, kuri mums yra duota” (Rom. V, 5).

Angelų dogmoje regime gražiasias intelektualias kreas, tyrašias dvasias, sutvertas Dievo paveikslu ir panašum, sutvertas mylėti Dievą ir būti mylimos per Jį, kaip yra žmogus, visada. Toji pati doktrina mums apreiškia, kad Dievas siunčia Savo angelus mus sergėti per visą žemiškąjį mūsų gyvenimą. Tai mylintis Tėvas išsiunčia kitus didesnius vaikus saugiai sergėti namuose mažesniųjų Jo vaikų.

Tikrieji mūsų namai yra Dangus, kur amžinai susivienysime meilėje su Dangiškuoju mūsų Tėvu. Tas gi yra Dangaus ir amžinojo gyvenimo dogma. Užmokesnis mūsų meilės dėl Dievo bus tai amžinumas nesibaigiamąjo džiaugsmo ir nesibaigiamosios meilės. “Ko akis neregėjo, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo, Dievas prirėngė tiems, kurie Jį myli” (I Kor. II, 9).

Bet taipgi yra dar dogma apie velnius ir dogma apie pragarą. Angelai sukilo prieš Dievą ir tapo nutrenkti į amžinąsias pragaro kankynes. Tie prasikaltusieji angelai vadina si velniais arba piktomis dvasiomis. Nusidėjėliai, kurie gyvena ir miršta Dievo ir Jo meilės paniekinime, taip pat yra pasmerkti į amžinąsias pragaro bausmes. “Kaip gi tu iš Dangaus išpuolei, tu gražioji aušros žvaigždė?” (Iz. XIV, 12). Ištvirkėliams Paskutinėje Teismo dienoje Išganytojas tars: “Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirėngta velniui ir jo an-

gelams" (Mat. XXV, 41). Ne viską žinan-
tis mūsų protas negali tikrai išmatuoti am-
žinųjų pragaro bausmių. Tačiau, realizuo-
jame meilę Dievo, Kurs, dėl persergėjimo
nuo tos amžinosios prapulties, mums apreiš-
kė tą dogmą. Jis yra rūpestingas ir mylin-
tis Tėvas, apreiškęs Savo vaikams pavojus,
kurie nuo Jo gali juos atskirti.

Įsakymai rodo Kelią ir Meilę

Kad geriau mus apsaugoti dėl Savęs ir,
kad saugiau mus persergėti nuo amžinosios
pražūties grėsiančiųjų pavojų, Dievas mums
davė Dešimt Įsakymų. Paskutiniame jų iš-
dėstyme dar ryškiau mums atvaizduoja mei-
lės kelią, kuriuo vien galėsime atvykti į
Dangiškuosius mūsų Namus. Patsai Kristus
mus užtikrina, kad visi tie įsakymai telpa
dviejuose dėl Dievo ir mūsų artimo įsaky-
muose. Savo įsakymais Dangiškasis mūsų Tė-
vas mus sergės, kad vengtume nuodėmės,
vienintėlio pikto, kurs gali atskirti žmogų
nuo jo Dievo.

Nuodėmė yra niekas kitas, kaip vien tik
atsisakymas mylėti Dievą ir atmetimas Jo
meilės. Tai yra nepaklusnumas tam įsaky-
mui, kurio tikslas yra mus vesti prie amži-
nosios Dievo meilės. Tas gi yra nuodėmės
dogma.

Pirmutinieji mūsų tėvai sukilo prieš Die-
vą, atsisakydami parodyti jų meilę dėl Jo
per paklusnumą. Per jų nepaklusnumą, jie
pasipriešino Dievui ir prarado amžinąją pa-
veldėjystę, kurią Dievas iš Savo gausybės
buvo jiems teikęs. Per tai toji paveldėjystė
tapo prarasta ne vien tik dėl jų pačių, bet
ir dėl jų vaikų ir jų vaikų vaikams pra-
rasta iki pasaulio pabaigai. Tas gi yra pirm-
gimės nuodėmės dogma, mums Dievo apreikšta
ir mokinama Jo Bažnyčios. Čia vėlgi
apsireiškia mums begalinė Dievo meilė. Kuo-
met pirmasis žmogus atmetė Dievo meilę ir
prarado jo paveldėjystę, Dievas buvo suju-
dintas per meilę jį vėl laimėti atgal, kad
mylėti ir suteikti būdą jam atgauti amži-
nąją jo paveldėjystę. "Atėjus laiko pilnybei,
Dievas siuntė Savo Sūnų... atpirkti tų, ku-
rie buvo po įstatymu, kad mes gautume išū-
nystę" (Gal. IV, 4-5).

Dievo Meilė Žmonijai

Kristus įsteigė Bažnyčią, kad ji tęstų iš-

ganyimo darbą ir teiktų dievinę Jo malonę
žmonijai. Iš žmonių Jis aprinko Savo kuni-
gus, kad tarnautų žmonijai broliškąja meile
ir užuojauta. Kad užtikrinus nuo klaidų Baž-
nyčios mokymą, Jis atsiuntė Šventąją Dva-
sį, kad užsiliktų su ja iki laiko išsibaigimui.
"Kuomet gi ateis ta Tiesos dvasia, Ji jus
įves į visokią tiesą" (Jon. XVI, 13). Tas gi
yra Bažnyčios ir neklaidingojo josios moki-
nimo dogma. Tai yra išreiškimas neišsemia-
mos Dievo meilės žmonijai.

Kristus įsteigė Bažnyčią, kad ji teiktų Jo
malones ir palaiminimus visoms giminėms
iki pasaulio pabaigai. Jis siunčia Savo ku-
nigus ir vyskopus tęsti Jo meilės pasiunti-
nybę. "Kaip Tu (Tėve) mane siuntei į pa-
saulį, taip ir aš juos siunčiu į pasaulį" (Jon.
XVII, 18). Kristus atėjo žmonėms apreikšti
Savo meilę, Pats jiems tarnaudamas. "Žmo-
gaus Sūnus atėjo, ne kad Jam tarnautų, bet
kad Jis Pats tarnautų ir duotų Savo gyvybę,
kaipo atvadavimą už daugelį" (Mat. XX,
28). Tas gi yra meilės tarnyba, kurią Jis pa-
vedė Savo kunigijai.

Išrenkant pirmutinį Savo Vietininką, pir-
mutinį Jo Bažnyčios Ganytoją, pirmutinį Po-
piežių, Kristus įstatė jį kvotimams. Tai ne-
buvo tyrinėjimas mokslo, nei išmintingumo,
nei gabumų, nei tvirtybės, tačiau meilės ir
vien tik meilės Kristus ieškojo sau šv. Petre,
kaipo reikalaujamos ypatybės tai garbingai
prakilniai vietai užimti. "Jėzus tarė Simo-
nui Petru: Jono sūnau, Simonai, ar myli
mane labiau, kaip šitie? Jis jam atsakė: Taip,
Viešpatie, tu žinai, kad aš tave myliu. Jis
jam tarė: Ganyk mano avinėlius. Jis vėl jį
klausė: Jono sūnau, Simonai, ar myli mane?
Jis jam atsakė: Taip, Viešpatie, tu žinai,
kad aš myliu tave. Jis jam taru: Ganyk ma-
no avis. Jis klausė jį trečią kartą: Jono sū-
nau, Simonai, ar myli mane? Petras nuliū-
do, kad Jis jį trečią kartą klausė: Ar myli
mane? ir jam atsakė: Viešpatie, tu visa ži-
nai; tu žinai, kad aš tave myliu. Jis jam
tarė: Ganyk mano avis" (Jon. XXI, 1g-17).
Tas gi yra primatybės arba pirmenybės dog-
ma. Šv. Petras tapo išrinktas būti Bažny-
čios galva, Apaštalu vadas, vyriausias Kris-
taus meilės kunigas žemėje. Jis turėjo būti
atstovas Gerojo Ganytojo, kurs "duoda savo
gyvybę už savo avis" (Jon. X, 11).

Šv. Petras įsako jo laikų kunigams: "Ganykite juos pavestą Dievo kaimenę" (Pet. V., 2). Kunigo darbas yra tai būti kaimenės ganytoju, Dievo padėjėju, kaip šv. Povilas (I Kor. III, 9) jį vadina ir Kristaus pasiuntiniu (II Kor. V, 20). Kunigas išventintas skelbti Dievo meilės Evangeliją ir suteikti dievinę Jo malonę per Sakramentus. Jis taip pat turi ugdyti dievinės malonės gyvenimą žmonių sielose.

Dievinės Malonės Dogma

Dievinės malonės dogma yra tai aukščiausiasis išreiškimas mums Dievo meilės. Per dievinę malonę mes atgimstame į naują gyvenimą, būtent, atgimstame dvasinin sielos gyveniman. Mes gyvename Kristuje ir Kristus gyvena mumyse: "Esu gyvas, tačiau jau nebe aš, bet yra gyvas manyje Kristus" (Gal, II, 20); "Jame mes gyvename, judame ir esame" (Apašt. Darb. XVII, 28). Dievinė malonė priima mus į Dievo išūnystę ir duoda Dangaus paveldėjystę. Ištyrina mūsų sielą ir ją padaro gražią Dievo akivaizdoje. Suteikia mums reikalingą antgamtinę galybę apturėti amžinąjį mūsų paskyrimą. Pakelia mus į aukštesnį esimo rėdą, vienijant mus su Dievu, ir padarant "dievinės prigimties dalininkais" (II Pet. I, 4). Tai yra stebėtinoji Dievo meilė, kurią mums apreiskia dievinės malonės doktrina.

Kristus įvykdyti Septynius Sakramentus, kad dievinę malonę suteikus mūsų sieloms. Per Šv. Krikšto atsigimimą mes gauname tą antgamtinį gyvenimą. Per Patvirtinimo Sakramentą Šventoji Dvasia pribūna pas mus sustiprinti šitą gyvenimą mumyse. Švenčiausiasis Sakramentas yra dvasinis maistas, kuriuo tas antgamtinis gyvenimas yra maitinamas mūsų sieloje. Atgailos Sakramentas yra dievinė gyduolė, kuria išgydomos dvasinės mūsų ligos, ir kuria pašvenčiamosios malonės gyvenimas sugražinamas sielai, kuri kentėjo dvasinę mirtį per nuodėmę. Kunigystės Sakramentas mus aprūpina dvasiškais tarnais, kurie, per jų kuniginį patarnavimą, vykdo mumyse dvasinį gyvenimą. Moterystės Sakramentas mums duoda krikščioniškiausius namus, kuriuose ugdinamas antgamtinis dievinės malonės gyvenimas. Paskutiniojo Patepimo Sakramentas suteikia reikalingą tvirtumą ir drąsą sielai jos kelionėje iš

laiko į amžinąją. Tai visa yra meilės doktrina. Dievas, Šventuose Jo Sakramentuose rūpinasi mumis prakilniausiu jautringumu, veddamas mus į priekį, sustiprindamas, gydymas, ugdindamas, kad pabaigoje galėtume atvykti į amžinosios Jo meilės buveinę. Taigi, toje šviesoje Tikėjimo dogmos yra išdėstomos ir mokinamos, kad įteklningumo padarytų žmonių gyvenime, kad paliestų pasaulio širdį. To mokymo dvasia armonizuojausi su evangelijos dvasia, kuri yra meilės Evangelija. Dėl tosios priežasties mūsų Išganytojas pabaigoje galėjo tarti: "Teisusis Tėve... Aš padariau jiems Tavo vardą žinomą ir duosiu jį pažinti, kad meilė, kuria Tu mane mylėjai, būtų juose ir aš juose" (Jon. XVII, 25-26).

(Bus daugiau)

Ką Reikia Dirbti Katalikui

Čekoslovakijos vyskupai prieš kurį laiką įsakė, kad kiekvienoj parapijoj prie katalikiškosios akcijos būtų įsteigta spaudos grupė. Nurodyta ir bendriausios darbo gairės. Spaudos grupės susideda iš nusimanančių spaudos reikaluose pasauliečių ir dirba kunigų vadovaujamos. Pirmoj eilėj jie taktiškai stengiasi sukrikščioninti savo parapiją.

Šalia maldos stengiamasi visus apšviesti. Su spaudos pamokslais turi būti sujungta gerų laikraščių propaganda. Jaunuomenei ir suaugusiems kasmet turi būti skiriama spaudos savaitė. Ypatingo dėmesio kreipiama į reporterių paruošimą. Kiekvienoje parapijoje reikalingas geras knygynas: prie bažnyčių turi būti paduodamos religinės brošiūros, klebonijai, — parapijai ir sąjungai skirtos knygos. Kur tik galima, katalikai turi stengtis daryti tiesiogines ar netiesiogines įtakos savivaldybių bibliotekoms. Parapijos bibliotekai turi būti teikiama pirmenybė prieš organizacijų bibliotekas, nes parapija yra pastovesnis dalykas, kaip organizacijos. Spaudos propagandoj rūpinamasi ir gerų kalendorių platinimu.

Svarbiausia priemonė spaudos kovoje yra parapijinis laikraštis, nes jį skaito ir nuo bažnyčios nutolusios šeimos. Parapijų spaudos grupės turi daryti parapijoj išsiplatintųjų laikraščių ir žurnalų apžvalgą ir pagal tai vesti savo propagandą.

Parašė Pr. Mačernis

Tarp Gyvenimo Ir Mirties

1. Sielos galių padidėjimas prieš pat mirtį įrodo, kad siela nemiršta

“Jūs sakote, kad siela esanti tik kūno jėgų išraiška, — tad kodėl mano siela yra gyvesnė kaip tik tada, kada kūno jėgos nyksta?” V. Hugo

GYDYTOJAI, kuriems teko matyti daugelio ligonių mirtį, sako, kad ilgų kančių išvargintas kūnas galop kaip ir nustoja jautrumo. Neužilgo prieš pat mirtį jie džiaugiasi maloniu skausmų dingimu, jie pradeda jaustis gerai, sąnariai jų atrodo lengvi, stiprūs. Pav., Napoleinos mirties valandoje pareiškė, kad jis jaučiasi visai gerai, kad jis dabar galėtų joti 15 mylių, o greit po to jis pradėjo mirti. Ligonio stovis atrodo gerokai pagerėjęs, sutinimai, skauduliai sumažėja. Aklas Seb. Bach prieš mirtį vėl pradėjo, nustojęs girdėjimo garsus muzikas Beethovenas prieš pat mirtį vėl galėjo girdėti, karžygiškasis raupsuotųjų misijonierius tėvas Damians prieš pat mirtį išsilaisvino nuo savo baisių žaizdų... Panašių pavyzdžių žinoma labai daug. Giminės džiaugiasi tokiu ligonio pagerėjimu, gydytojas gi žino, jog tai paskutinė prosvaitė prieš atsisveikinant su šiuo pasauliu.

Susirūpinę ligonio gyvybę žmonės dažnai maža kreipia dėmesio į nepaprastą mirštančio sielos galių padidėjimą. Taip, iš paskutiniojo karo žinoma yra daug atsitikimų, paliudytų gydytojų ir ligonių slaugytojų, kad paprasti kareiviai - darbininkai mirdami neretai parodydavo aukštą inteligenciją, kilnią, karžygišką dvasią. Prieš pat mirtį jų siela taip nušvisdavo, taip atsimainydavo, kad artimiausieji jų draugai pradėdavo abejoti, ar tai tikrai yra jų geri pažįstami. Prieš mirtį žmogus dažnai atsimena smulkius atsitikimus iš savo gyvenimo, kitas gali pakartoti ilgas eiles, giesmes nežinomoje kalboje, pav. lotyniškai ar graikiškai, nors tai jis vieną kartą tebutų girdėjęs. Dažnai koksai mokslininkas kamuojasi visą gyvenimą, ieškodamas to ar kito klausimo išsprendimo, bet veltui. Tik mirimo valandoje jam vis-

kas susyk nušvinta, pasidaro aišku. Pav., 1838 m. Miunchene mokytaš teologas Movhler mirdamas staiga visas nušvinta, džiaugsmingame nūstebime kelia rankas aukštyn ir sušunka: “Ach, dabar tai aš jau mačiau, dabar tai aš jau žinau... dabar aš norėčiau rašyti knygą... Tai būtų knygą... bet dabar viskas jau praėjo”. Ir su malonia šypsena ant veido jis užgeso.

Kiti istoriniai atsitikimai iš rašytojų, muzikų ir kitų žmonių gyvenimo

Kad toksai sielos nušvitimas atsitinka ne tik dievotiems žmonėms, nurodomi yra pavyzdžiai mirštančiųjų Gėtės, Šilerio, Šleiermacherio ir kitų. Mirdamas Beethovenas sukompanavo dar keletą nepaprastai jaudinančių “Maldos į Dievą” akordų. Mirštantis Fr. Šubertas sakė, kad jo sieloje dabar skamba visai naujos melodijos ir ritmai. 1916 m. mirdamas garsusis muzikas Max Reger sakė, kad jis dar nieko neparašęs—taip menkai atrodė jo nušvitusiai sielai jo pagaminti didieji kūriniai. Panašiai V. Hugo mirdamas sakė, kad per 50 m. jis neparašęs ir tūkstantinės dalies to, ką dabar jo siela pergyvena. Dailininkas Heumann ilgai vargsta, norėdamas tinkamai atvaizduoti šv. Pranciškų Asižietį maldoje. Tai jam gerai pavyksta 1918 mirimo valandoje. Dainius Heine mirdamas šaukė: “Rašyti, rašyti... popieriaus... paišėli!” Atsitinka, kad net paprasti žmonės prieš mirtį pradeda kalbėti eilėmis, kitas meldžiasi tokiais žodžiais ir išsireiškimais, kurie žymiai prašoksta jo mažą išsilavinimą. Atsitinka, kad mirštantieji mato, kas tuo metu vyksta toli kitoje vietoje. Ilgą laiką buvę pamišėliai neretai prieš mirtį atgauna protą. Pav., 49 metus išbuvusi pamišusi imperatoriaus Karolio V motina Johana prieš pat mirtį atgavo protą ir mirė mėsdomosi. Psichiatras (pamišėlių gydytojas) Br. Boismont, vienas iš žymiausių Prancūzijoje, rašo patsai matęs daugel tokių atsitikimų.

Kai kūno varžtai mažiausiai varžo, siela galingai pasireiškia

Labai įdomu, kad net maži vaikai mirda-

mi kartais parodo suaugusio žmogaus subrendimą. Klinikos gydytojas Lauvergne, matęs labai daug mirstančių, rašo, kad daugelis mirstančių vaikų savo proto šviesumu pralenkia filosofus. O juk jų kūnas tuo tarpu jau griūva, irsta. Iš kur tad jiems ta išmintis? Iš to, kad kiekvieno sieloj yra dieviškumo pradų. Ir kada kūno kalėjimas mažiausiai ją varžo, ji labiausiai tada gali pasireikšti. Iš to ir eina įrodymas, kad siela tai nėra tas pats, kas ir kūnas ir kad kūnui mirštant, dvasia įžengia į naują gyvenimą. Nepaprastą pratingumą parodo kartais ir tie ligoniai, kurių smegenys sužeisti, kur kitam net visos smegenų pusės trūksta. Garsus prof. Rein 1911 m. laikė paskaitą apie žmogų, kurs prieš mirdamas loGINGAI ir aiškiai disputavo apie sunkiausius dalykus. Po mirties padarius jo galvos skrodimą, pasirodė, kad jo smegenys buvo visiškai degeneravusios, sunykusios. Iš man žinomos literatūros mirimą gal geriausiai aprašė H. Martensen-Larsen knygoje *An der Pforte des Todes* (Berlin, 1931). Čia jis paduoda gana daug atsitikimų.

Mirštantieji nujaucia, kad jie nenyksta bet iškeliauja kitur

Schieser 150 p. nurodo į tai, kad organizmui begriūvant, siela vis labiau atsipalaidoja nuo kūno mechanizmo, ir todėl vis ryškiau gali pasireikšti sielos intuityvus matymas ir net pažvelgimas į ateitį. Jau Lactantius rašo, jog mirštantieji nujaucia, jog jie nenyksta, bet tik iškeliauja kitur. O amerikietis gydytojas Humiston didelėse ligoninėse stebėjo mirstančiųjų sielos pergyvenimus. Jis stebėjo 15,000 žmonių mirimą ir nustatė, jog didelė žmonių dauguma mirdami įsitikina, kad jų siela nemiršta. Net nusikaltėliai mirdami jam pareiškė, dabar aiškiai matą, jog jų siela nedings, ir todėl jie atgailavo už savo nuodėmes.

2. Tariamai mirusieji

Tai laikraščiuose tenka skaityti, tai per radio išgirsti, kaip žmonės jau laidojami pakildavo iš karsto, ar bent pradėdavo bala-dotis. Galėčiau nurodyti atsitikimą su mano draugu, kurį gydytojai pripažino mirusiu ir liepė laidoti, bet kurs ir šiandien, po 20 metų tebesidžiaugia geriausia sveikata. Tas parodo, jog ir gydytojai kartais suklysta mirties nustatyme. Yra žinomi atsitikimai, kad

atgijo žmonės, kurių širdies ir plaučių veikimas buvo visai sustojęs. Visai neabejotinu mirimo požymiu gali būti tik prasidėjęs kūno irimas, puvimas. Todėl Martensen 86 p. persergsti gerai neapžiūrėjus nelaidoti žmonių, kur po mirimo nepasirodo jokių kūno irimo ženklų. Bet iš kitos pusės žinoma nemažai pavyzdžių, kur šventųjų kūnai po mirties ilgai pasilieka nesugedę.

Martensen rašo, kad tariamai mirusieji kartais atgyja dar po 7 ir net po 9 dienų. Įdomu tai, kad tokie atgijantieji neretai pasirodo visai pagiję iš sunkių ligų. Taip Martensen mini žmogų, kurs buvo apakęs, išsplikindamas akis vitrijolium. Bet kada jis kėlėsi iš tariamosios mirties, jo akys buvo visai sveikutėlės. Ir daugiau panašių atsitikimų randame tenai, kas patvirtina, kad, žmogui esant be sąmonės, arba kada sąryšis tarp sielos ir kūno labiausiai atsipalaiduoja, tada tokio žmogaus siela neretai pasidaro ypatingai gyva ir veikli ir atsiduoda kūno atstatymui. Bet dažnai toki tariamai mirusieji girdi, kas aplink juos darosi, ir pergyvena baisių valandų numatydami, kaip ruošiamasi juos gyvus palaidoti.

Ką pasakoja tie, kurie buvo mirę ir vėl liko atgaivinti

Tariamai mirusiųjų gana dažnai sutinkame įvairiuose nelaiminguose atsitikimuose: skenduoliai, žaibo pritrenktieji, užsinuodijusieji, šiaip smarkiai sužaloti neretai išguli lyg visai jau būt mirę ištisomis valandomis, o paskui ar patys atsigąuna, ar kitų pagalba yra atgaivinami. Tokie žmonės neretai papasakoja įdomių savo pergyvenimų. Tuo tarpu, kada jų kūno mechanizmas buvo visai paralyžiuotas, jų siela buvo nušvitusi. Labai trumpu laiku prieš tokius mirstančius prabėga visas jų gyvenimas su mažiausiomis smulkmenom. Ir jų sąžinė visas tas smulkmenas doriniu atžvilgiu įvertina daug griežčiau, negu tai darydavo gyvenime. Daug žmonių labai nusigąsta pamatę savo gyvenimo nedorumą ir tą nelaimę, į kuria jie būtų patekę, jei tikrai jie būtų mirę. Todėl daugelis tokių atsigavėlių griežtai pakeičia savo gyvenimo būdą. Net užkietėję bedieviai ir dideli nusikaltėliai, pabuvoję taip ant slenkščio tarp gyvenimo ir mirties, neretai griežtai pakeičia savo gyvenimą.

Martensen tam pavyzdžių paduoda ir iš siųjų pasauly.

Martensen tam pavyzdžių paduoda ir iš paskutiniojo karo, kur daug kareivių laikinai būdavo palaidojami gyvi po apkasų griuvėsiais. Kitas toksai dar gyvas, bet be sąmonės atkastas kareivis, kurs iki tol vedė gana palaidą gyvenimą, atėjęs į sąmonę tuojau puolė ant kelių ir garsiu balsu ėmė dėkoti Dievui, kad atleido jam jo nuodėmes — žemių prislėgtas jis, pažvelgęs savo gyvenimą ir pamatęs jo nedorumą, pergyveno didelę baimę, atgailą ir, matyt, rado Dievo pasigailėjimą, nes paskiau jį apėmusi didelė ramybė ir visiškas pasitikėjimas Dievo gailestingumu. Net mirštantieji, kurie jau buvo paskutinioj agonijos stadijoj, o paskiau vis dėlto atsigaiveno, pasakoja, kad jie tuo laiku kaip ir neįjautė savo kūno vargų, jų siela buvusi skaidri, užimta amžiniais sielos reikalais. Jeigu jai buvo lemta rasti ramybę su Dievu, tada siela nežiūrint visų kūno tampymosi, pasilieka rami ir džiaugsminga dėl besiantinančio jos įėjimo į geresnį gyvenimą. Kiek daug kareivių, kurie po katekizmo mokymosi vaikystėje, nieko daugiau nebenorėjo žinoti apie Išganytoją ir Jo įsteigtąją Bažnyčią, mirimo valandoje, gyvi palaidoti apkasų griuvėsiuose, ramybę ir džiaugsmą surado besišaukdami ir prisišaukę tą jų pirmiau taip užmirštąjį Išganytoją.

Yra žinoma atsitikimų, kad ir tikrai jau mirę žmonės trumpam laikui dar atgyja.

Martensen 175 p. paduoda šitokią atsitikimą: Vieno pasiturinio tėvo sūnus išimylėjo į mergaitę, kurios vesti jam neleido tėvas. Supykęs ant tėvo, sūnus pasidarė artistu ir vedė gana palaidą gyvenimą, kol pagaliau liga atvedė jį į ligoninę. Čia jis atsivertė prie Dievo, atgailavo už savo nuodėmes ir susitaikė su tėvu. Mirimo valandoj prie jo lovos susirinko jo giminės. Pasibaigus agonijai ir paaiškėjus, kad jis jau mirė, slaugytoja apdengė lavoną drobulė. Čia tėvas pradėjo atgailauti, kad tiek laiko jis gyveno nesantaikoje su sūnum, ir ėmė jį garsiai šaukti. Ir žiūrovai labai nustebo pamatę, kad lavonas pradėjo judėti, ištiesė ranką, nutraukė drobulę nuo veido ir, pakėlęs galvą, nušvitusių veidu tarė: “Aš mačiau motiną. Ji sėdi šalia mūsų Viešpaties ir tiesė rankas į mane. Kam pašaukei tu mane?” Po to jis vėl krito atgal ir buvo negyvas.

Kiti atsigaivējusieji pasakoja, buvę miru-

3. Mirštančiųjų matymai

Iš literatūros yra žinoma gana daug atsitikimų, kaip mirštantiems pasirodė angelai, Švč. Marija, jų šventi globėjai, net patsai Išganytojas. Kiti pamato anksčiau mirusius savo giminaičius ir pažįsta net tokius iš jų, kurių gyvenime nebuvo matę.

Labai įdomūs yra tie atsitikimai, kad dar sveikam žmogui kartais pasirodo kurs nors iš jo mirusių giminių, dažnai tėvas ar motina, ir praneša jam, kad tokią tai dieną ir valandą jis mirs. Ir tikrai mirtis tada įvyksta. Tai ypač pasitaiko su mažais našlaičiais vaikais. Pavyzdžių paduoda Richet. Ir šiaip prieš mirtį žmonės pasidaro laisvesni nuo kūno ir gali toliau pažvelgti į erdvę ir laiką. Ir iš Šv. Rašto žinomi yra pavyzdžiai, kad seni žmonės prieš mirtį pranašavo. Jų pranašystės turėjo visuotinės reikšmės. Šiaip gi jau paprasti žmonės šiokiu ar tokiu būdu numato ar bent nujaučia savo mirtį. Įdomių mirties numatymo pavyzdžių paduoda prof. Fr. Spirago *Über die sogenannten Anzeichen* (Prag, 1924).

Keli atsitikimai iš Martenseno knygos apie nedoro gyvenimo žmones

Kiti mirštantieji sakosi, girdį varpų skambėjimą ir neapsakomai gražią muziką.

Literatūroje randame aprašyta nemažai ir baisios mirties atsitikimų. Martensen 171 ps. paduoda vieno pastoriaus pranešimą: “Mano parapijoje gyvena 88 metų moteriškė, kuri vedė palaidą gyvenimą, niekad nėjo į bažnyčią ir save vadindavo “laisvamane”. Vieną dieną man pranešė, kad ji miršta. Įėjęs pas ją, aš nusigandau — niekad savo amžiuje nebuvaу matęs tokio baisaus reginio. Moteriškė tiesiog pasiuto išgirdusi, kad atėjo pastorius. Keikdama ji varė mane lauk. Man stengiantis ją suraminti, ji vis atsigrėždavo į langą ir kumštėmis kažkam grąsino: “Leisk įeiti tam, kurs stovi už lango! Velnias, velnias ten laukia manęs”, šaukė ji, “leisk jam įeiti, tada aš nurimsiu!” Iš pasiutimo ji vartaliojo akis, o jos žili plaukai kaip ežio dygliai sustojo ant galvos. Jos išvaizda buvo baisi. Ji mirė su dideliu riksmu, su sugniauštomis kumštėmis ir su labai atvertomis akimis, kuriose atsispindėjo didelis išgąstis”.

Paklausimams Atsakymai

Ar valia bučiuoti kryželis po Komunijos? Detroit, Mich.

Ir kodėl ne? Kokias maldas turime kalbėti po Komunijos ir ką daryti, nėra niekur nustatytų regulių. Tiesa, kunigai turi sukalbėti tam tikras maldas po Mišių, bet kitiems nieko nepasakyta. Palikta kiekvienam pagal savo norą ir supratimą nuoširdžiai pagarbinti, pasveikinti ir pavaišinti taip brangų ir garbingą Svečią.

Su meile bučiuodami kryželį išreiškiame Kristaus kančios ir mirties įvertinimą, ir taipgi pagerbiaime mūsų Išganytoją ir Jo Žaidzas. Nėra jokios priežasties, kuri kliūdytų bučiuoti kryželį po Komunijos. Taigi, prieš Komuniją ir po Komunijos — galima bučiuoti kryželį.

Ar yra nuodėmė priėmus Komuniją, pareinant namon, užsimiršus nusišpjauti? Detroit, Mich.

Panašus klausimas neseniai buvo atsakytas "Laive".

Ne, nėra nuodėmė nusišpjauti priėmus Komuniją, kad ir neužsimiršus, nebent būtų pavojaus išniekinti Švenčiausiąjį Sakramentą. Jeigu kas pabaigęs klausyti Mišių, eina namo ir kelionėje nusišpjauna, manau, kad nėra tokio pavojaus. Žinoma, jeigu kas ką tik priėmęs Komuniją, keletą akimirų po priėmimo Komunijos spjautų, negerai darytų. O jeigu kas tyčia ir nieko nepaisydamas taip darytų, papildytų šventvagystę, nes tai yra netinkamas Sakramento vartojimas.

Kuriuose mėnesiuose gali būti Velykos?

Velykos turi būti arba kovo arba balandžio mėnesyje. Velykos negali išpulti anksčiau kaip kovo 22 dieną ir ne vėliau kaip balandžio 25 dieną.

Ar galima melstis prie mirusio "Dievo tarno", kuris yra palaimintas, bet dar nekanonizuotas šventu?

Taip, galima. Savo asmeninėse t. y. privatinėse maldose galime kreiptis net ir į tuos, kurie dar nėra palaiminti. Pilnas ir

viešas garbinimas, tačiau, leistinas teikti tik tiems, kuriuos Bažnyčia yra iškėlus į šventųjų eiles.

Ar katalikė mergaitė galėtų gauti dispensą tekėti už masono?

Labai vargiai ir tik dėl labai svarbių priežasčių. Bažnyčia draudžia savo vaikeliams jungtis moterystėje su tokiais, kurie jos nepriklauso, ir tai dėl labai išmintigu priežasčių! Šios priežastys pasidaro itin svarbios tuose atvejuose, kur nekatalikas yra griežtai nusistatęs prieš Bažnyčią ir jos mokslą. Masonas kaip tik toks labai lengvai galėtų būti.

Ar ištikimybė popiežiui, kurią katalikai turi reikšti, trukdytų prezidentui būti ištikimam savo kraštui?

Visai ne! Nė kiek netrukdytų prezidentui būti ištikimam savo kraštui, kaip kad netrukdytų katalikams valstybių valdytojams, miestų galvoms ir kitiems viešiemis vyresniesiems išpildyti savo pareigas, kurias jie buvo prisiėmę. Ištikimybė, kurią turime reikšti popiežiui, Kristaus vietininkui, yra dvasiniuose dalykuose.

Jeigu didysis penktadienis būtų pirmasis mėnesio penktadienis ir tokiu būdu pertrauktų devynių pirmuose mėnesio penktadieniuose priimamų Komunijų seriją, eilę, ką reiktų daryti?

Nieko kito nelieka, kaip tik pradėti iš naujo. Kad toks pertraukimas neįvyktų, reikia iš anksto tai pramatyti. Ateinančiais metais kaip tik didysis penktadienis išpuls kaip pirmas penktadienis balandžio mėnesyje. Taigi, ateinančių rugpiūčio mėnesį nebūtų galima pradėti tą devynių pirmų penktadienių Komunijų seriją, nes devinta Komunija kaip tik išpultų 1939 metų balandžio pirmame penktadienyje, o tai, nepamirškite, bus didysis penktadienis, ir Komunijos, žinoma, jame nebus galima priimti.

Ar reikalinga priimti Komuniją savo parapijoje, kad išpildytume Velykinę?

Ne.

Dievnamių Arkitektas

PAVARTĘ istorijos lapus, mes pamatysime, kad didžiausią pažangos žingsnį, kliudomą ir trukdomą, istorijoje yra nužengę tik tie žmonės, kurie yra pasižymėję savo drąsumu, narsumu, savo valios tvirtumu. Nėra nė vieno žmogaus, kuriam už savo kilnias tiesas, nebūtų reikėję išsikovoti sau kelio. Jie beveik visi buvo šmeižiami, persekiojami. "Kur tiktai didi siela apvelka savo mintis žodžiais, ten atsiranda jai ir Golgota", sako vienas vokiečių rašytojas.

Imkime kad ir Sokrato likimą. Jis buvo vienas iš didžiausių graikų filozofų. Dar prieš Kristų gyvendamas skelbęs vieną Dievą ir sielos nemirtingumą. Ir štai jis, turėdamas 72 metus, išgērė nuodų taurę. Išgērė ne dėl savo noro. Išgērė priverstas Atėnų miesto teisėjų. Mat, jiems jo mokslas atrodė per daug ydingas, klaidingas ir tvirkinas visuomenę. Bet Sokrato dora, jo vyriškas charakteris nenusileido. Jis skelbė tą, ką jo sąžinė diktavo. Jis nebijojo pareikšti tiesą. Jis ir mirdamas dėstė savo mokslą. Prieš mirtį tarė savo teisėjams: "Dabar atėjo laikas keliauti man mirti, o jums gyventi, bet katrų iš mūsų yra geresnė dalia — to nieks daugiau nežino, kaip tik Dievas".

Bet kam imti žmones, kurie taip seniai gyveno. Imkime pavyzdį iš vėlesnių, pav. humanizmo laikų. Mes dabar visi gerai žinome, kad žemė sukasi aplink saulę. O senovėj buvo manyta, kad saulė sukasi aplink žemę. Šitą klaidą įrodė Frauenburgo kanau-ninkas Mikalojus Kopernikas (1473 — 1543). Jis padarė tikrą astronomijoj perversmą. Nors M. Kopernikas savo rašte skirtam popiežiui, *Corporum Caelestium revolutiones* išrodė tą dėsnį, tačiau jis buvo apšauktas bedieviu, netikėliu. Daug jis turėjo kentėti, kol žmonės pagaliau įsitikino, kad žemė sukasi aplink saulę. Jis vis dėlto savo vyriškumu, tvirta valia nugalėjo visas kliūtis.

Arba vėl skaitome apie šv. Tamaž Morų, kentėjusi ir mirusi dėl savo įsitikinimų. Tai buvo Anglijoj prie despoto Henriko VIII (1509 — 1547). Henrikas VIII visus žmones vertė pripažinti jį Anglijos bažnyčios galva. Kas nenorėjo pripažinti, tas buvo žudomas

arba išstremiamas. Daug žmonių ir net dvasininkų vykdė karaliaus norą. Bet buvo ir tokių žmonių, kurie drįso karaliui pasipriešinti. Tokių tarpe buvo Tamas Morus. Jis drąsiai išžengė į ešafoną ir mirė jame, geriau pasirinkdamas mirties bausmę, nekaip eiti prieš savo sąžinę. Jis prieš mirtį jautė, kad kovą laimėjo: "Sūnau mano, dėkoju savo Viešpačiui: kova laimėta", tarė savo žentui Roperui. Tamaž Morų neįstengė nei žmona, nei karalius, nei artimieji draugai priversti, kad pripažintų karalių Anglijos bažnyčios galva. Morus buvo tiesos kankinys: jis jokia būdu nenorėjo neteisingai prisiekti, ir tas jo nuoširdumas bei teisumas buvo jo mirties bausmės priežastis.

Mums yra malonu skaityti tų žmonių gyvenimus, kurie drįso pareikšti tiesą, parodyti savo tvirtą valią. O mes patys? Dažnai bijome šiandien pareikšti tiesą ne tik aukštavaldžių bet ir atskirų žmonių akivaizdoje. Toks vergiškas pataikavimas ir sąžinės lankstumas ypač padidėjęs šiuo metu, ir dar prisidėjo prie suvienkijimo visuomenės veikėjų charakterių ir jų reikšmės. Tie žmonės Taigi, Jėzus Kristus neturėjo nei brolių nei seserų. Kalbą, kurią randame Evangelijoje apie Kristaus brolius ir seseris (Mato XII, 46) reikia suprasti toje prasmėje, kurioje žydai pagal savo paprotį šiuos žodžius varto-davo. Žyrai gi pusbrolius ir artimesnes gimes vadindavo broliais ir seserimis. Tokių brolių ir seserų, Kristus tiesa turėjo.

—♦♦♦—

"Nusiramink, sesute! Viskas praeina. Kuomet nors pasibaigs mūsų gyvenimas, mirtis praeis pro šalį, ir tada džiaugsimės gyvenimu, tikroju gyvenimu milijonus amžių, visada... Belaukdamos paruoškime gerąjam Kristui savo širdyse malonią vietelę pasilsėti..." (Iš šv. Teresės K. J. laiško)

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
 Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
 Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
 Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Mirė Šv. Teresės Buvusi Mokytoja

Lisieux, Prancūzija. — Mirė vienuolė motina Mario St. Leo, kuri jaunystėje mokino Šv. Teresę Kūdikėlio Jėzaus.

Velionė buvo benediktinė vienuolė čia senovės Notre Dame de Pre vienuolyne, kuriame iki 1904 metų buvo mergaitėms akademija.

Teresė Martin (Šv. Teresė) 1881 metais 8 metų amžiaus įstojo į šią akademiją. Šios mokyklos koplečioje ji priėmė pirmąją šv. Komuniją ir jai suteiktas Sutvirtinimo sakramentas. Motina St. Leo mirdama buvo 78 metų amžiaus.

Armijos Kapitonas — Benediktinas Vienuolis

Jeruzalė. — Britų kariuomenėje čia tarnavęs kap. Colin Lindsay Smith prieš pusantų metų atsistatydino ir įstojo benediktinų vienuolynan.

Katalikų Moterų Masinė Demonstracija

Per 10,000 katalikų moterų, atstovaujančių Didž. Britanijos ir britų imperijos katalikiškąsias organizacijas susirinko Londone Alberto salėje, pareikšti valstybišką katalikų nusiteikimą Anglijoje ir imperijoje ir parodyti norą bendradarbiauti keliant tautos moralinį ir fizinį sveikatingumą.

Kur Ir Kada Ivyks Tarptautiniai Eucharistiniai Kongresai

Paryžius. — Tarptautinių Eucharistinių kongresų rengimo pastovaus komiteto prezidentas Namuro vyskupas T. Heylenas pranešė, kad sekantieji Eucharistiniai kongresai ivyks:

1940 metais Nicijoj, 1942 metais Lenkijoje, 1944 metais Ispanijoje ir 1946 m. Belgijoje.

1946 metais kongresas supuls su 700 metų sukaktuvėmis kaip Popiežius Urbonas. Ir įvedė Dievo Kūno šventę.

Žydai Platina Komunizmą

Spauda rašo, kad 90 procentų komunistų,

veikiančių vieno Europos miesto yra žydai. Pasak laikraščio, žydai komunistai esą aiškūs priešai. Laikraštis daro išvadą, jog tokiomis aplinkybėmis negalį būti kitokios išeities, kaip pašalinti tą svetimą kūną, kuris esąs ypatingai pavojingas savo gausumu.

Tretininkai Vadovavo Tarptautinėje Konferencijoje

Budapeštas, Vengrija. — Dalyvavę tarptautiniam Eucharistiniam kongrese įvairių šalių tretininkų (Šv. Pranciškaus Ordeno) vadovai čia ir Romoje turėjo tarptautinius pasitarimus glaudesniai susiartinimui. Iškeltas planas sudaryti tretininkų tarptautinį inteligentijos biurą įvairių naudingų žinių pasikeitimui ir tarpusaviai pagalbai. Plačiai buvo aptariamas ir Amerikos tretininkų iškeltas planas susiartinimui. Pasitarimuose dalyvavo ir Amerikos keli kunigai pranciškonai tretininkų vadai.

Religinis Suaugusių Švietimas Amerikoje

St. Cloudo vyskupas J. Bušas 1937 m. kovo mėnesį visose savo diecezijose parap. įsteigė religinio suaugusių švietimo kursus, kurie davė nelauktai sėkmingų rezultatų. Ypač buvo susirūpinta religiniu studentų švietimu aukštesiose mokyklose, kad iš jų vėliau padarius kat. akcijos vadus. Diecezijoje, kur yra 130 parapijų su 78,000 sielų, įsisteigė lygiai 700 tokių studijų ratelių. Juos nuolat lankusių buvo 6000 vyrų ir moterų. Ratelių vadovai suprato, kad sėkmingo apaštalavimo darbo pirmoji sąlyga yra pasaulininkų supažindinimas su tikėjimo tiesomis. Šiuose kursuose buvo gvildenami daugiau praktiški, negu bendri klausimai, daugiau pasaulinio, o ne religinio pobūdžio. Kursai trukdavo 8 savaites. Pirmojoje paskaitų eilėje buvo gvildenamos šios temos: "Dievo buvimas ir esmė", "Religijos prigimtis ir būtinumas", antrojoje paskaitų serijoje: — "Tikėjimas", "Dieviškasis apreiškimas" ir "Tikėjimo ir proto santykis". Šalia to buvo suruoštos dar šeimos ir santuokos savaitės. Neblogiau nusisekė ir kursai studentams, kuriuose dalyvavo 2500 asmenų. Šio pla-

ningo darbo vaisius buvo žymus religinio gyvenimo pakilimas tikinčiųjų tarpe.

Kultūriniai Katalikų Misijonierių Žygiai

Mokslininkai tik atsilanko kartais į nežinomus, neištirtus kraštus, koks kad yra, sakysim, ir pietrytinis Tibetas, o misijonieriai nuolat ten ir gyvena ir neša ten šviesos spindulius. Neretai mokslininkų — tyrinėtojų ekspedicijoms tenka su jais susidurti ir stebėti jų darbuotę. Dažnai net nekatalikai mokslininkai kalba su didžiausia pagarba apie šių misijonierių stiprų charakterį ir jų veikimą.

Katalikų Jaunimas Su Kryžiumi

Šv. Trejybės sekmadienį visas Vokietijos katalikų jaunimas buvo sustojęs po kryžiaus vėliava. Ta proga Freiburgo arkivyskupas Grøberis išleido tokį ganytojišką laišką: „Daugelis vietoj, kaip prieš 8 šimtmečius, ryžtės į kryžiaus žygį už Kristų, šiandien ruošiasi su pasiryžimu ir uolumu prieš Kristų, kadangi jie nenori, kad Kristus jiems viešpatautų. Ir jų pačių prisipažinimu jie pasiryžę varyti kovą iki visiško atsiskyrimo. Todėl visus tikinčiuosius tepasiekia šūkis stoti už kryžių..., kad jo garbė mūsų tautoje išliktų būsimiems laikams.“ Todėl šv. Trejybės sekmadienyje Vokietijos katalikų jaunimas viešai pagarbino niekinamą kryžių.

PALENGVINIMAS MOKYTIS Į KUNIGUS

PRIE. Tėvų Marijonų Seminarijos, mieste Hinsdale, Illinois, nuo šių metų rugsėjo mėnesio pradžios, bus atidaryti du prirengiamieji Seminarijos kursai.

Nuo šiol, jaunuoliai sėkmingai išėję High School klasinį kursą galės tiesiog stoti į seminariją.

Nors neturtingi, bet gabūs ir pavyzdžingi studentai norintieji mokytis į kunigus - marijonus, gaus ypatingų finansinių palengvinimų.

Jaunuoliai baigusieji High School klasinį kursą, norintieji mokytis į kunigus, terašo tuojaus žemiau padėtu adresu, pažymėdami savo amžių, išeitas mokyklas ir įgytus mokslo laipsnius.

Very Rev. Rector,
Marian Seminary,
Hinsdale, Illinois

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Tvarkomas Bažnyčios Šventorius

Kybartai. — Kybartų katalikų parapijos kleb. kun. St. Čepulis yra daug pasidarbavęs bažnyčios pastatymo ir jos įrengimo reikaluose. Pernai labai gražiai buvo atliktas vidujinis bažnyčios įrengimas. Šiomet gi dažoma šventoriaus aptvara, susidedanti iš 37 cementinių stulpų ir 148 mt. geležinės tvoros.

Gražu Girdėti

Kaimas statys bažnyčią. Pempiškių kaimas, Švėkšnos v., būdamas tolokai nuo parapijinės bažnyčios, nutarė šiais ar ateinančiais metais pradėti kaimo žmonių reikalaujamą bažnyčios statybą. Plotą, kur turės būti pastatyta bažnyčia, sudėjo visi kaimo ūkininkai. Bažnyčios statybą, be Pempiškių kaimo gyventojų, rems dar apylinkės kaimų gyventojai. Šiaip Pempiškių kaimas palyginus yra smarkiai apsišvietęs: čia beveik visai nebėra beraščių, žmonės skaito daug katalikiškosios spaudos, visi ūkininkai pasiturintieji gyvena, yra religingi, nemėgsta nepadorių vakaruškų ir t.t. Tai pavyzdys!

Auga Mūrinė Bažnyčia

Zapiškis. — Zapiškio parapija nemaža, be geros bažnyčios neturėjo. Tik užpernai atkeltas klebonu kun. Zigas susirūpino bažnyčios statyba. Tuoju atsirado geradarys, kuris paaukojo bažnyčiai plytų. Prisdėjo ir vyriausybė su pašalpa. Pernai rudenį bažnyčiai padėti pamatai, o šįmet jau užbaigtos sienos ir įpusėtas bokštas.

Atsivertė Visa Laisvamųjų Šeima

Mosėdžio apylinkėje (Kretingos ap.) buvo garsus laisvamanybės apaštalas ūkininkas K. Bružas, kurs su savo padėjėjais smarkiai veikė. Jo duktė pasekė tėvo pavyzdžiu ir gyveno susidėjusi su kitu laisvamaniu Skruibiū. Gyveno be Moterystės Sakramento ir susilaukė 2 vaikų. Vargais negalais susituokė. Gimė dar du kūdikiai. Bet visi vaikai buvo nekrikštyti, nors vyriausiam vaikui jau buvo 10 metų. Vargšai vaikai negalėdavo nė gatvėje pasirodyti. Net ir žydukai šaukdavo: „Nia, ko tu nori Skruibiū nekrikštyta dūšėlė?“,

Kartą gatve eidama tai išgirdo p-lė E. Stonkaitė. Jai tų nekaltų vaikų pagailo ir ėmė prikalbinėti laisvamanius tėvus, kad vaikus pakrikštydintų, pati pažadėdama viską parengti. Tėvai sutiko su sąlyga, kad iš jų nieko nebūtų reikalaujama. Reiškia geroji p-lė E. Stonkaitė turi parūpinti ir kūmas ir puotą iškelti. Ji sutiko.

Ir štai Mosėdyje sekminių pirmą dieną (brželio 5 d.) įvyko negirdėtos iškilmės. Kūmos užperka šv. mišias, kad atsiverstų visi Mosėdžio laisvamaniai. Ir keturios poros kartu su buvusiais laisvamaniai tėvais eina ta eiseną: keturios poros kūmų su baltai apbendrai šv. Komunijos. Po užkandžių išklausemos samos ir pamokslas.

Po pamaldų per miestą išsitiesia nepaprastais krikštijamaisiais vaikais. Trys jų eina, o ketvirtas 6 mėnesių nešamas. Eisenoje eina nušvitusiais veidais ir patys tėvai. Jų bailumas dinga. Širdyse atsigavo galinigas tikėjimas. Pilnos gatvės, pilna bažnyčia žmonių. Įspūdys įaudinąs iki ašarų. Visi džiaugėsi ir sveikino vaikučius ir tėvus.

Šiuo pavyzdžiu turėtų pasekti visi lietuviai laisvamaniai, nes gana begyventi tokiu laukiniu ir nekultūringu gyvenimu. Tad verčiau anksčiau. Juk miškai nyksta visvien reikės grįžti prie padorių žmonių.

Pavasarininkų Kongrese Kaune Dalyvavo Apie 40,000 Žmonių

Kaunas. — Kaune įvyko pavasarininkų kongresas, kuriame iš visos Lietuvos dalyvauja apie 40,000 asmenų. Programoje buvo sporto, chorų, ir tautiškų šokių varžytinės. J. E. vyskupas Matulionis atlaikė iškilmingas pamaldas, o po pietų kongresas valstybės aikštyne iškilmingai buvo atidaryta.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Sugrįžo Kun. Gasiūnas

Kun. Gasiūnas, šv. Jurgio parap. vikaras, sugrįžo vakacijas praleidęs Lietuvoje. Sugrįžo geroje sveikatoje ir pilnas malonių įspūdžių.

Rekolekcijos Prasidėjo

Liepos 7 d. Marijonų Seminarijoje, Hinsdale, Ill. prasidėjo metinės TT. Marijonų Kongregacijos kunigams ir broliams rekolekcijos. Iš visur suvažiavo vienuoliai atlikti savo vienuoliškas užduotis.

Marianapolis

Profesionalų ir Studentų seimas įvyko Marianapolio Kolegijoje, Thompson, Conn. liepos 2-3 dienomis. Įnešta gražių ir rimtų sumanymų. Seimo dalyvių skaičius buvo skaitlingas. Lieka palinkėti visus nutarimus įvykdyti ir atnešti Tautai ir Bažnyčiai kuogeriausių vaisių.

Sugrįžus Iš Romos

Neužilgo sugrįžus iš Romos, kun. Petrai Malinauskui, MIC., savo pirmąsias šv. Mišias savo giminėms atlaikys, gimtinės parapijos bažnyčioje Sugar Notch, Pa.

Vėl nauja jėga ateis TT. Marijonams į pagalbą. Kol kas, Marijonų vyriausybė naujam darbininkui nėra paskyrusi ypatingo darbo.

MALDAKNYGĖS

<i>Šventas Dieve</i> — juod. geras viršeliais didelėmis raidėmis	\$2.50
<i>Jėzus Mano Pagelba</i> — didelėmis raidėmis	\$2.50
<i>Dievo Malonių Šaltinis</i> — juodais gerais virš. paaukuotais lapų kraštais	\$3.75
<i>Dievo Malonių Šaltinis</i> — juod. odos virš. paaukuotais lapų kraštais ..	\$4.00
<i>Naujas Aukso Altorius</i> — juodais odos virš. paaukuotais lapų kraštais ..	\$1.75
<i>Angelas Sargas</i> — juod. paauk. virš. ..	\$1.50
<i>Maldaknygė ir Baž. Vad.</i> — odos virš.	\$1.25
<i>Maldaknygė ir Baž. Vad.</i> — raud. lap. kraštai	60c
<i>Maldų Rinkinėlis</i> — odos viršeliais	\$1.50
<i>Maldų Rinkinėlis</i> — juod. geras virš...	75c

“DRAUGO” KNYGYNAS

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

KVIETIMAS JAUNUOLIAMS

Marijonų Nekalto Prasidėjimo Švč. Panos Marijos Kongregacija kviečia pamaldžius jaunuolius stoti į jų vienuoliją.

Marijonai Amerikoje atlieka įvairių kilnių darbų:

a) jie leidžia dieninį ir savaitinį laikraštį;

b) jie spausdina ir skleidžia katalikiškas knygas;

c) veda lietuviams katalikišką High School ir Kolegiją;

d) išlaiko seminariją klierikų mokslinimui į kunigus;

e) veda keletą lietuvių parapijų;

f) skelbia misijas katalikų parapijose;

g) darbuojasi tarpe nekatalikų Azijoje ir kitur.

Tuos įvairius darbus atlieka broliukai vienuoliai ir kunigai vienuoliai. Darbais pasidalina sulig palinkimų, gabumų ir įgyto mokslo.

Popiečiaus Pijaus XI Dovana
Marijonams

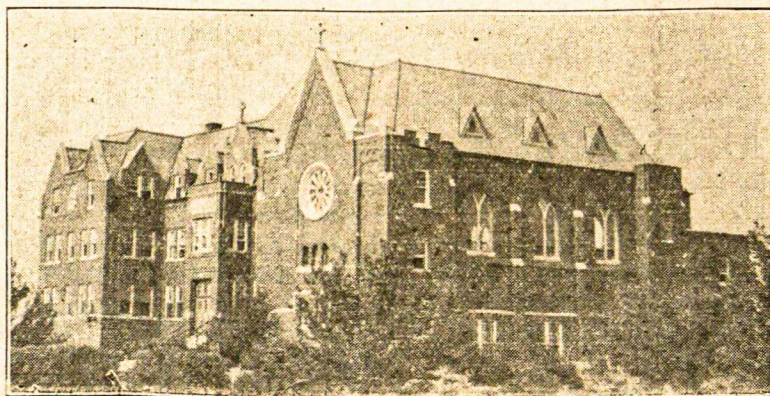
Nuc norinčių būti **BROLIUKAIS VIENUOLIAIS**, įstojant, nereikalaujama aukštų mokslų. Broliukai vienuoliai darbuojasi spaustuvėje arba

atlieka įvairius darbus prie vienuolyno, turi progos mokytojauti High School ir Kolegijoje. Broliukai vienuolynė gauna progos išmokyti darbų spaustuvėje ir įvairių amatų.

Studentai norintieji mokytis į **KUNIGUS MARIJONUS**, gali atvykti kaip tik užbaigia High School (klasinį kursą), išeiti du prirengiamuosius kursus Marijonų Seminarijoje, ir atlikus naujokyną, mokytis filosofijos ir teologijos mokslų.

Būti vienuoliu broliuku, arba vienuoliu kunigu — tai ypatingas Dievo pašaukimas. Jaunuoli! jei savyje jauti balsą tave šaukiantį visiškai pasiaukoti Dievo tarnybai ir žmonių gerovei, tai tuojaus rašyk vienuolijos viršininkui sekančiu adresu:

Very Rev. Provincial,
Marian Seminary,
Hinsdale, Illinois.

Tėvų Marijonų Seminarija ir koplyčia.